Qui canta prega dues vegades...o més!

Per DavidG el dv., 12/06/2020 - 00:00

S’atribueix a Sant Agustí el proverbi de qui canta prega dues vegades. Sens dubte, afegir melodia a les paraules envigoreix la nostra pregària. Tanmateix se’ns acudeixen mes del doble de raons per argumentar que cantar és més eficaç que pronunciar oracions:

1. Per a que l’aire flueixi adequadament en cada fonema, cal estar ben atent a la respiració. Cal inspirar i expirar a l’instant oportú, per tal de no perdre l’alè a mitja paraula. La gestió de la respiració em fa estar corporalment més atent i unificat en el que estic fent: pregar cantant.
2. De vegades la veu no arriba al to requerit o s’esquerda lleument a causa de la imperícia. Semblaria com si l’emoció descontrolada desbordés la partitura i es fes evident que som limitats, necessitats de Déu. La nostra no és una reproducció fidelíssima sinó una interpretació que va més enllà del que és escrit. Ho acullo amb humilitat, la millor actitud per pregar.
3. Quan cantem amb altres, les veus del grup donen cos a la frase principal o juguen entre elles en un conjunt harmònic. La nostra oïda està ben atenta a la dels altres per no avançar-se al ritme, ajustar l’afinació i acollir les altres veus sense esguerrar la pròpia. El cant esdevé així una bonica metàfora de l’Esperit Sant que ens fa ser ú i plurals.
4. En cantar un himne acullo una tradició que ve d’anys o segles en rere. Entonant les paraules d’un salm o d’un cant gregorià, per exemple, estableixo un llaç invisible però real amb un espai i un temps. D’allà neix una comunió que travessa els segles i els espais sagrats, com si jo mateix fos present allà. De fet, Crist era present, és present en el meu cant i seguirà present en aquell cant.
5. L’experiència de bellesa que es produeix en un cant reeixit parla d’aquell qui és l’origen de la bellesa i de la bondat. Tant si l’escolto com si en formo part, puc ser arrabassat pels atributs de perfecció als que som sensibles de manera natural. Aleshores, simplement, arriba l’astorament i l’agraïment meravellat.
6. Al cant hi ha un equilibri entre la formalitat i l’espontaneïtat ben difícil de mantenir. Quan es persegueix la perfecció formal, la ment pren la batuta. Quan l’espontaneïtat predomina, és el cor qui exigeix fer-se present. Però l’equilibri entre totes dues dimensions, comunica més autènticament el que jo vull dir a Déu. Surto de mi sense alienar-me i, a l’hora, entro en mi sense perdre’m. En definitiva, sóc més jo davant el Senyor.